

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 5h55' sáng thứ Ba ngày 02/11/2021.

NỘI DUNG HỌC TẬP ĐỀ TÀI 692

KHÔNG CÓ TÂM ĐƯỢC MẮT THÌ BẠN SẼ TỰ TẠI

Sở dĩ người ta không tự tại, tâm luôn vương bận vì người ta luôn đặt sự được mắt lên trên. Tâm chúng ta chỉ một lòng vì phục vụ chúng sanh, không sợ được sợ mất thì làm gì mà không tự tại! Muốn xa lìa được mắt thì phải nhìn cho thấu, buông cho được. Nhìn thấu như thế nào? Trong “*Kinh Kim Cang*”, Phật dạy chúng ta: “***Phàm sở hữu tướng, giai thị hư vọng. Tất cả hữu vi pháp như mộng huyễn bào ảnh***”. Ngay cái thân ta còn không có thật, không chắc nữa thì có cái gì là chắc đâu! Cho nên phải nhìn cho thấu rồi mới buông xuống được. Cái thân còn không có thì phiền não chẳng qua là vọng tưởng, chấp trước. Đã không có cái thân thì được mắt càng không có.

Ta cứ cho mọi thứ là thật: “*Việc này là thành quả của tôi! Tôi mới làm được thế này! Tôi mới làm được thế kia!*”. Cuối cùng ta dính vào vương mắc, khi vương mắc mà không được ai khẳng định thì ta phiền não.

Hòa Thượng dạy: “***Không có tâm được mắt thì bạn được tự tại. Chỉ có tâm phụng hiến thì không có phiền não***”.

Hòa Thượng dạy: “***Phàm phu chúng ta sáu căn dính mắc ở trong cảnh giới sáu trần. Chúng ta ở ngay trong tất cả các cảnh duyên đều tranh danh đoạt lợi, sợ được sợ mất, khi không được thì tính trăm phương ngàn kế để có được, nhưng khi có được thì lại lo sợ nó sẽ bị mất đi. Bạn thử nghĩ xem, con người như vậy thì làm sao mà tự tại được, con người như vậy thì làm sao mà không khổ đau được!***”

Ta tu hành thì phải tìm cách để cho tâm ta càng lúc càng thanh tịnh, chứ không phải là để cho danh tiếng, tên tuổi của ta ngày một lên cao. Tên tuổi danh tiếng lên cao là chuyện của thiên hạ, người ta tranh giành nhau những thứ đó là chuyện của người ta. Chúng ta phải như câu nói của người xưa: “***Ta vẫn là ta từ thuở nào, từ thời xưa ấy đến ngàn sau***”. Đó là tâm cảnh tự tại của tự tánh.

Dính mắc thì phiền não. Cho nên nhìn phải được thấu thì mới buông được xuống, nhìn chưa thấu là chấp trước, dính vào được mắt, thành bại, hơn thua tốt xấu, vậy thì ta cả đời này không tự tại, chứ đừng nói đời sau có thể được tự tại. Đa phần người ta học Phật để mong được phước, được tai qua nạn khỏi, khỏe mạnh, sống lâu. Chúng ta không cần nghĩ tới những thứ đó vì chúng ta đã hiểu được “***người phước ở đất phước, đất phước chỉ dành cho người phước***”. Người có phước thì tự tại, tất cả mọi thứ tự nhiên đầy đủ, người phước không bị đói.

Cách đây mấy năm, tôi có chuyến đi công tác. Trước khi đi tôi đã cho hết toàn bộ gạo, mỳ và thức ăn vì sợ đi lâu đến khi quay về thì thực phẩm sẽ bị hỏng. Khi tôi trở về, trong nhà không có một chút đồ ăn nào. Nhà tôi cách

chợ 7 – 8 cây số, lúc đó tôi không tiện đi chợ. Tôi đang nghĩ “*bữa nay mình sẽ ăn gì?*” thì bỗng nhiên có một người mang rau đến cho. Tôi thấy lạ vì người này cả năm tôi cũng không gặp mặt. Tôi đem rau đi luộc được bát nước canh và chấm rau ăn với nước tương.

Phật dạy: “***Nhất ẩm nhất trác, mạc phi tiền định***”. “*Tiền định*” không phải là do Trời định, Phật định mà là do phước báu trong vận mệnh của chúng ta đã định sẵn. Chúng ta chỉ cần phát tâm một lòng hướng đạo, “***trên cầu Phật đạo, dưới độ chúng sanh***” thì chúng ta không cần phải lo cơm áo gạo tiền vì Phật sẽ lo. Trước đây tôi không tin điều này, nhưng dần dần tôi dịch đĩa Hòa Thượng và ngày càng tin sâu. Hòa Thượng nói: “***Nếu quý vị hỏi tôi có gì chướng ngại không, tôi xin nói cho quý vị biết: Tôi không có gì chướng ngại hết, cả đời tôi là tâm tưởng sự thành***”. Ngài tâm tưởng sự thành bởi vì Ngài không nghĩ cho mình mà chỉ nghĩ cho chúng sanh. Ngài muốn xây dựng Trung tâm Giáo dục Đệ Tử Quy, mới vừa nghĩ đến thì có người mang tiền đến để xây dựng một Trung tâm rộng lớn. Ngài vừa mới nghĩ đến việc in khoảng 100 Bộ “*Kinh Địa Tạng*” thì có người mang tiền đến để in Kinh.

Điều quan trọng là chúng ta có vì chúng sanh hay không. Phật chỉ thành tựu việc tốt cho người, không thành tựu việc xấu cho người. Cho nên chúng ta không cần đi tranh danh đoạt lợi. Chúng ta cứ tích cực làm việc lợi ích xã hội, lợi ích cộng đồng và cứ làm tròn mọi trách nhiệm trong vai trò của mình. Làm con phải làm tròn trách nhiệm của người con hiếu thảo, làm Thầy Cô giáo phải làm tròn trách nhiệm của người Thầy Cô giáo, làm học trò phải làm tròn trách nhiệm của người học trò. Chúng ta làm tròn tất cả mọi vai trò trách nhiệm của mình thì chúng ta có phước. Người xưa dạy: “***Người phước ở đất phước. Đất phước dành cho người phước ở***”.

Người thế gian tính trăm phương ngàn kế để có được, nhưng khi có được thì lại lo sợ nó sẽ bị mất đi. Hòa Thượng nói: “***Tất cả mọi phiền não đều do từ nơi sợ được sợ mất. Chỉ cần bạn có thể nhìn thấu, ở trong tất cả các cảnh duyên không còn ý niệm được mất nữa thì bạn liền tự tại***”. Người ta lúc nào cũng sợ lỗ lãi, sợ bị thiệt thòi. Cho nên cái khổ của chúng ta và chúng sanh chính là từ sợ được sợ mất mà khổ. Chúng ta bấy lâu nay tiếp nhận lời giáo huấn của Hòa Thượng, chúng ta làm được rất tốt. Chúng ta không giàu, không có nhiều tiền của nhưng cơm ăn áo mặc qua ngày được đầy đủ. Vậy thì chúng ta cứ tự tại mà làm việc, tự tại mà hi sinh phụng hiến.

Khi phước đầy đủ thì mọi việc tự khắc chuyển đổi một cách kỳ lạ. Người xưa nói: “***Phước chí tâm linh***”. Khi phước đến rồi, phước đủ rồi thì tự nhiên trí tuệ sinh khởi, mọi sự hanh thông. Chúng ta không cần phải chạy đôn chạy đáo đi làm những việc bên ngoài để tạo phước. Chúng ta cứ làm thật tốt những vai trò bổn phận của mình thì đó chính là phước.

Ví dụ trong lúc chúng ta đang học trên Zoom này, những người phụ trách kỹ thuật quản lý tốt Zoom khiến người học tập được yên tâm. Người trực kỹ thuật làm tốt vai trò của mình là họ đã tạo phước rồi. Tối hôm qua, chúng ta tham gia một buổi hội thảo trên zoom của một đơn vị khác nhưng Zoom đó bị phá nghiêm trọng.

Tổ Ân Quang dạy: “***Đốn luân tận phận, nhàn tà tôn thành***”. Chúng ta dốc hết trách nhiệm trong vai trò bổn phận của mình nhưng phải giữ cho tâm mình thanh tịnh để niệm Phật. Bí quyết mà Hòa Thượng dạy rất tuyệt

vòi! Pháp sư Ngô Hạnh là học trò của Hòa thượng Tịnh Không. Khi tôi đến đạo tràng ở Bắc Mỹ của Pháp sư Ngô Hạnh, tôi khuyên mọi người viết một câu rất to bằng 3 ngôn ngữ, tiếng Việt, tiếng Anh, tiếng Hoa: **“Chúng ta tu học chỉ một câu A Di Đà Phật niệm đến cùng, một hướng Tây Phương để đi, một bộ Kinh để học, một vị Thầy để theo”**. Tôi vì chính nghĩa mà nói, vì việc tốt mà nói, tôi nói mà họ không nghe thì thôi. Nhưng họ đã in ra bạt và đã treo câu đó lên.

Hòa Thượng nói: **“Thực tế mà nói, sợ được sợ mất chính là vọng niệm của chúng ta. Phật đã nói ra chân tướng sự thật ở trên Kinh: “Phàm sở hữu tướng, giai thị hư vọng. Nhất thiết hữu vi pháp như mộng huyễn bào ảnh”**. Mọi thứ có hình tướng đều là hư vọng, là không thật. Tất cả pháp hữu vi như mộng, như huyễn, như bọt nước, sấm chớp chóng qua. Nếu không thật thì chúng ta chấp trước, dính mắc vào nó làm gì!

Một người đàn ông mua một căn nhà. Trong lúc dọn dẹp đồ đạc, ông ấy phát hiện thấy trong ghế sofa có rất nhiều tiền. Chủ cũ của căn nhà đã cất chừa, giấu nhiều tiền ở đó rồi quên mất. Một người mua tủ lạnh ở cửa hàng đồ cũ, trong lúc lau chùi thì phát hiện thấy một cục tiền rất to người ta giấu trong một ngăn tủ lạnh. Họ giấu tiền ở đó không cho ai biết, sau khi chết, có lẽ họ cũng làm con mồi con mọt gì đó để giữ số tiền đã cất chừa.

Phật khuyên chúng ta phải thấy tất cả vũ trụ nhân sanh đều như mộng, như huyễn, không thật. Khi biết tất cả đều như mộng, như huyễn, như sấm chớp thì chúng ta không còn chấp trước. Ta trải qua một giấc mộng vô cùng khủng khiếp, khi tỉnh mộng rồi thì thấy mình vẫn bình an. Có người mộng thấy mình rất giàu sang, rất nhiều tiền của, tỉnh mộng rồi thấy mình vẫn nghèo rớt mùng tơi.

Hòa Thượng nói: **“Nếu bạn thấy nó như mộng như huyễn thì bạn không chấp trước nữa. Khi bạn không chấp trước nữa thì không còn ý niệm được mất nữa. Khi ý niệm được mất không còn thì tâm này của bạn rất thanh tịnh, rất tự tại. Bạn dùng tâm thanh tịnh, tâm tự tại để niệm Phật vậy thì mới tương ứng được với Phật”**.

Chúng ta không hiểu nguyên lý nguyên tắc, cho rằng niệm Phật không thành tựu nên niệm Phật một thời gian thì bỏ niệm Phật. Nhiều người niệm Phật được một thời gian thì bỏ niệm Phật để ngồi Thiền. Có một vị Thầy là thạc sĩ đã học 7 năm ở Thái Lan và là tiến sĩ Phật học ở Ấn Độ. Vị ấy đã tu Thiền mười mấy năm nhưng đã quay về tu Tịnh Độ. Vị ấy nói: **“Người nào muốn bỏ niệm Phật để đi hành Thiền thì gặp tôi! Tôi nói cho nghe”**.

Người ta niệm Phật nhưng phiền não bởi vì họ không cắt đứt những dây mơ rễ má dẫn đến phiền não. Họ trồng rau, mong rau lớn mau để còn đem bán lấy tiền. Tôi trồng rau, mong rau lớn mau để mang đi cho tặng mọi người. Cùng trồng rau nhưng hai tâm cảnh khác nhau. Tâm cảnh nào tự tại? Ngày nào tôi cũng có rau ngon để cắt và mang đi cho tặng. Tôi trồng rau thủy canh, trồng rau khí canh trong nhà lưới, rau hoàn toàn sạch. Người ta được cho nhiều rau đến mức không muốn nhận vì họ ăn ít rau, chủ yếu ăn thịt.

Tâm được mất, sợ được sợ mất là tự tư tự lợi. Tâm sợ được sợ mất trong mỗi chúng ta đang tiềm ẩn, trực chờ. Nếu chúng ta không cảnh giác thì ý niệm đầu tiên và ý niệm thứ hai đều vì mình. Phật Bồ Tát hoàn toàn nghĩ cho chúng sanh, không nghĩ đến mình.

Hòa Thượng nói: ***“Trên thực tế, tất cả các pháp thế gian và pháp xuất thế gian đều không có được mắt. Đủ duyên thì đến, hết duyên thì đi. Chúng ta chấp trước làm gì!”***. Duyên tốt thì chúng ta làm cho nó đầy đủ hơn, nếu không được thì thôi. Chúng ta cứ cưỡng cầu, rồi phiền não. Ví dụ chúng ta cứ mong người ta tu Tịnh Độ nhưng người ta không tu Tịnh Độ thì chúng ta phiền não. Chúng ta không cần phải chứng minh Tịnh Độ là có thật, Thế giới Tây Phương Cực Lạc là có thật. Họ tin hay không là việc của họ, không liên quan đến chúng ta. Điều quan trọng là chính chúng ta tin rằng Thế giới Tây Phương Cực Lạc là có thật. Chúng ta tin là có thật thì chúng ta cứ làm ra biểu pháp giống Hòa Thượng Hải Hiền tự tại vãng sanh, lưu lại xá lợi.

Tôi làm giáo dục nên từ lâu nay, nhiều người nói tôi xen tạp. Tôi tổ chức các buổi lễ tri ân Cha Mẹ, tổ chức các lớp học, làm trang web **nhidonghocphat.com** và trang web **tinhhongphapngu.com**. Nhi đồng học Phật là trang web dạy tiếng Hán miễn phí, muốn học chữ Hán thì phải học Phật. Một học trò nói với tôi: ***“Thưa Thầy, con không phải là người học Phật, nhưng con rất thích học giáo trình của Thầy. Con được biết đến Phật, được biết đến giáo lý của nhà Phật”***. Tôi nói: ***“Con cứ học thuộc bài là tốt rồi!”***. Họ học thuộc bài thì tự nhiên thuộc luôn lời Phật dạy. Từng bài từng bài, họ được học đầy đủ các khái niệm về Phật, Bồ Tát, Văn Thù Bồ Tát, A Di Đà Phật, pháp môn niệm Phật, Thiên Định, pháp Ba La Mật, Bồ Tát Hạnh, Bồ Tát Đạo...

Phật dạy: ***“Người người đều có thể thành Phật, chỉ cần bỏ ác làm thiện”***. ***“Có niềm tin, có nghị lực thì làm bất cứ việc gì cũng thành công”***.

Đó là trang web dạy tiếng Hán hoàn toàn miễn phí. Ai cũng có thể học và học miễn phí. Có học trò tự học mà bây giờ đã trở thành Tiến sĩ, đã có thể dịch thuật. Khối lượng công việc khi tôi dạy tiếng Hán rất lớn nhưng tôi không chấp trước. Tôi làm nhiều việc, nhưng tôi chỉ theo một vị Thầy, chỉ một câu A Di Đà Phật, không hề thay đổi. Tôi có xen tạp không?

Hòa Thượng nói: ***“Bạn có được mắt, đây là nhận biết sai lầm của bạn. Bạn thấy sai rồi! Bạn nghĩ sai rồi! Chân thật mà nói, không có được mắt. Đây là chân tướng sự thật của vũ trụ nhân sanh”***. Được mắt là giả. Cái được trong tự tánh của ta không thể mất.

Đơn giản là hiểu thế này: Một người đang vui và một người thất tình ra đứng bên Hồ Tây. Một người nói: ***“Oa! Hôm nay Hồ Tây đẹp quá!”***. Người kia nói: ***“Đẹp gì mà đẹp, xấu như quỷ vậy đó!”***. Người đang yêu nhìn cái gì cũng thấy đẹp. Người thất tình nhìn cái gì cũng thấy xấu. Được mắt là ở vọng tưởng của mình. Khi chúng ta trở về với tự tánh thanh tịnh của mình thì đó mới là chân thật, đó mới là tự tại. Con người cứ chạy theo vọng tưởng, được mắt, rồi chấp trước, phiền não. Chúng ta cần hiểu thế nào là ***“tùy duyên”***. Chúng ta chỉ ***“gia duyên”*** thôi! Chúng ta thấy nó đủ tốt thì chúng ta gia duyên cho nó được tốt thêm. Còn nếu không được tốt thì thôi vậy. Nhưng con người ta thì cứ nghĩ ***“mình làm phải tốt!”***, đến khi làm không tốt thì họ phiền não.

Hòa Thượng nói: ***“Sợ dĩ ngày nay chúng ta thống khổ phiền não vì chúng ta tưởng tất cả mọi thứ là thật. Hổng ngay ở chỗ này. Bạn có tâm sợ được sợ mất, sợ thành sợ bại, sợ hơn sợ thua nên bạn phiền não khổ đau. Nếu bạn nhìn thấu được rằng cảnh này là không thật thì tâm được mắt không còn. Tâm được mắt không còn thì phiền não không còn nữa. Vậy thì bạn quá tự tại! Nếu đem tâm tự tại để niệm Phật thì mới tương ứng với***

***Phật, lúc đó mới gọi là: “Niệm niệm tương ưng niệm niệm Phật, hiện tiền tương lai nhất định thấy Phật”.
Chúng ta niệm Phật với tâm thanh tịnh thì rất an lạc”.***

Ví dụ, trong buổi giảng sáng nay, một giờ trôi qua, tôi xa lìa vọng tưởng phân biệt chấp trước. Cả ngày hôm qua tôi rất mệt, mất nhiều nguyên khí. Buổi tối tôi ăn một bát cháo, sau đó ngồi chia sẻ 3 tiếng đồng hồ nhưng rất khỏe. Khi tâm chúng ta đặt lợi ích của chúng sanh lên trên, luôn nghĩ làm thế nào để người khác nhận được lợi ích thì chúng ta không có tâm đờc mắt, chúng ta tự tại. Chúng ta cứ chân thành mà làm, hết sức dụng tâm mà làm thì tự nhiên có kỳ tích. Nhiều người bỏ cuộc, rút lui. Họ không biết rằng khi mình tận tâm tận lực thì họ đang tạo phước cho chính mình. ***“Người phước ở đất phước, đất phước dành cho người phước ở”***. Tôi đã mười mấy năm bôn ba lận lộn. Dần dần tôi sẽ bớt lận lộn để tu, chuẩn bị hành trang.

Bài học hôm nay, chúng ta được Hòa Thượng dạy: ***“Không có tâm đờc mắt thì bạn sẽ tự tại”***. Ngài cả đời đã làm ra biểu pháp cho chúng ta xem. Ngài có quyền sử dụng, nhưng không có quyền sở hữu, vì vậy Ngài rất tự tại. Cõi Ta Bà này là cõi tạm, chúng ta là lữ khách. ***“Ta Bà là quán trọ bên đường”***. Ta toàn quyền sử dụng nhưng không sở hữu. Nếu ta có quyền sở hữu thì sẽ có chướng ngại, sẽ có sợ đờc sợ mất.

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy còn lộn xộn, còn nhiều sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!

Chúng con chân thành cảm ơn!